

Meditacions: Epifania del Senyor

Reflexió per meditar el 6 de gener. Els temes proposats són: els Mags representen totes les nacions; portar la Redempció a totes les ànimes; il·luminar amb la nostra pròpia vida.

«ARA NO FA gaire —deia sant Josepmaria—he admirat un relleu en marbre que representa l'escena de l'adoració dels Mags a Déu Infant. Emmarcant el relleu, n'hi havia d'altres: quatre àngels, cadascun amb un símbol: una diadema, el món coronat per la creu, una espasa, un ceptre. D'aquesta forma plàstica, utilitzant signes coneguts, és il·lustrat

l'esdeveniment que commemorem avui: uns homes savis —la tradició diu que eren reis— s'agenollen davant un Nen, després de demanar a Jerusalem: “on és el rei nou nat dels jueus?” (*Mt 2, 2*)»^[1].

Epifania vol dir aparició o manifestació. Celebrem plens d'alegria la manifestació del Senyor a totes les nacions, representades en aquests Mags que arriben d'Orient. Després dels pastors, el Senyor es dona a conèixer a aquests misteriosos personatges. En l'Epifania, Déu presenta «amb el guiatge d'una estrella (...) a tots els pobles el (seu) Unigènit»^[2]. Es descobreix «la bella realitat de la vinguda de Déu per a tots: cada nació, llengua i població és acollida i estimada per Ell. El símbol d'això és la llum, que arriba i ho il·lumina tot»^[3]. El Nen acabat de néixer és el Messies promès als israelites, però la seva missió redemptora s'estén a tots

els pobles de la terra. «Celebrem el Crist, meta de la peregrinació dels pobles en cerca de la salvació»^[4].

L'Evangeli ens explica que els Mags «entraren tot seguit a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare i, prostrats a terra, li presentaren el seu homenatge» (*Mt* 2, 11). En la seva adoració veiem representades milions de persones de tots els racons de la terra que es posen en camí, cridades per Déu, per adorar Jesucrist. Aquest és el sentit ple de la profecia d'Isaïes: «Alça't radiant, Jerusalem, que arriba la teva llum i sobre teu clareja com l'alba la glòria del Senyor» (*Is* 60, 1). El profeta adreça la seva veu a la ciutat santa, figura de l'Església, la nova Jerusalem, llum de les nacions. De tot arreu vindran reis i pobles, atrets pels reflexos de la seva glòria. Mare i mestra de tots els pobles, l'Església els acull en el seu si i els presenta a Crist com a preuat dot.

HAN PASSAT més de vint segles des de l'adoració dels Mags i aquesta llarga desfilada de persones de tot el món no ha fet més que començar. «Ho tindran present i tornaran al Senyor tots els països de la terra, es prosternarà davant seu gent de totes les nacions» (*Sl* 21, 28). La tasca evangelitzadora dels primers cristians va ser molt profunda, van arribar a estendre la fe per tot el món conegut, van sembrar a cabassos i els fruits no es van fer esperar. Des d'aleshores, noves gentes s'han apropat —i continuen fent-ho— fins a Jesús i Maria. De la mateixa manera, hi arribem també nosaltres, de totes les latituds, de totes les races i llengües. «Alça els ulls i mira al teu entorn: tots aquests s'apleguen per venir cap a tu; porten de lluny els teus fills» (*Is* 60, 4).

«Cal tornar a dir una vegada i una altra —utilitzant unes paraules de sant Josepmaria— que Jesús no s'adreçà a cap grup de privilegiats, sinó que vingué a revelar-nos l'amor universal de Déu. Tots els homes són estimats de Déu, de tots n'espera amor. De tots, siguin quines siguin llurs condicions personals, llur posició social, llur professió o ofici. La vida corrent i ordinària no és cosa de poca vàlua; tots els camins de la terra poden ésser ocasió d'un encontre amb Crist, que ens crida a identificar-nos amb Ell, per accomplir —al lloc on estem— la seva missió divina. Déu ens crida a través de les incidències de la vida de cada dia, en el sofriment i en l'alegria de les persones amb les quals convivim, en els afanys humans dels nostres companys, en les petiteses de la vida de família. Déu també ens crida a través dels grans problemes, conflictes i tasques que defineixen cada època històrica, atraient

esforços i il·lusions d'una gran part de la humanitat»^[5].

La nostra missió és la mateixa que la d'aquells primers cristians: «Som per a la massa, fills meus, per a la multitud. No hi ha ànima que no vulguem estimar i ajudar, fent-nos tot per a tots: “*omnibus omnia factus sum*” (1 Cor 9, 22). No podem viure d'esquena a cap inquietud, a cap necessitat dels homes»^[6]. Nosaltres també hem vist l'estrella i el Senyor desitja arribar a totes les ànimes, a través de cadascun, per oferir el seu consol i la seva salvació.

EN EL PREFACI de la Missa d'avui, resarem: «per il·luminar tots els pobles, heu fet conèixer en Crist el misteri de la nostra salvació».

Nosaltres desitgem col·laborar en la tasca de la Redempció; sant Joan Pau

II ens feia notar que «una mirada global a la humanitat demostra que aquesta missió es troba encara als inicis»^[7]. Vivim segurs en l'esperança que aquest Nen és la veritable llum del món, una llum que brilla en la humilitat. I, d'alguna manera, volem assemblear-nos a l'estrella dels Mags per així mostrar el camí que condueix fins a Déu.

«On és el Rei? —es preguntava sant Josepmaria en l'Epifania de 1956— No deu ser pas que Jesús desitja regnar, abans que res en el cor, en el teu cor? Per això es fa Infant perquè, qui no estima una criatura petita? On és el Rei? On és el Crist, que l'Esperit Sant procura formar en la nostra ànima? No pot estar en la supèrbia que ens separa de Déu, no pot estar en la falta de caritat que ens aïlla. Crist, aquí, no hi pot ser; aquí, l'home, s'hi queda sol. Als peus de Jesús Infant, el dia de l'Epifania, a un Rei sense senyals externs de reialesa,

podeu dir-li: Senyor, foragiteu la supèrbia de la meva vida; trenqueu-me l'amor propi, aquesta voluntat d'afermar-me i d'imposar-me als altres. Feu que el fonament de la meva personalitat sigui la identificació amb Vós»^[8]_____.

En aquest dia gran mirem amb afecte Betlem, per aprendre d'aquells homes d'Orient prostrats davant l'Infant. Prenent com a model els Mags, li diem a Jesús que, amb la seva ajuda, no posarem obstacles al seu voler redemptor. Li supliquem a Maria que ens ensenyi a ser llum per als nostres familiars i amics. També li demanem humilitat perquè Crist visqui als nostres cors i, identificats amb Ell, atraure molts cap al seu amor redemptor.

.....

[1] — Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, 31.

[2] — Epifania del Senyor, Col·lecta.

[3] — Francesc, Homilia, 6-I-2019.

[4] — Benet XVI, Homilia, 6-I-2007.

[5] — Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, 110.

[6] — Sant Josepmaria, *Carta 6-V-1945*, núm. 42.

[7] — Sant Joan Pau II, Enc. *Redemptoris missio*, 1.

[8] — Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, 31.